

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 496/2015
29.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца В.Ћ., из К., чији је пуномоћник С.М., адвокат из С., против тужене Т.ш., из К., ради поништаја одлука о избору кандидата по расписаном конкурс, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4244/14 од 17.12.2014. године, у седници одржаној 29.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4244/14 од 17.12.2014. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4244/14 од 17.12.2014. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Књажевцу П1 25/14 од 17.10.2104. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тражено да суд поништи као незакониту одлуку бр. 9/77 од 10.02.2012. године о избору секретара тужене установе и одлуку Школског одбора тужене бр. 7/29 од 25.12.2012. године којом је одбијен приговор тужиоца, те да се тужена обавезе да тужиоца прими у радни однос на радно место секретара школе. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, док се ревизијом не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 408. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што би било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 14.11.2012. године тужена је објавила оглас у листу П. за пријем у радни однос на неодређено време секретара установе. По објављеном конкурс, услов за пријем у радни однос је да је кандидат дипломирани правник – мастер, или дипломирани правник који је стекао високо образовање на основним студијама у трајању од четири године, с тим што су пријављени кандидати дужни да доставе доказ о стручној спреми, уверење о здравственом стању и уверење о држављанству. На основу преспеле документације 11 кандидата, међу којима је и тужилац, заменик директор школе је после обављеног разговора са кандидатима 10.12.2012. године донео одлуку којом је на основу конкурса за оглашено радно место изабран кандидат М.Ц. Приговор тужиоца против наведеног решења о избору кандидата је одбијен одлуком Школског одбора тужене од 25.12.2012. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су тужбени захтев одбили.

Према одредби члана 62. став 3. тачка 17. Закона о основама система образовања и васпитања, („Службени гласник РС“ бр. 72/09), директор школе одлучује о правима, обавезама и одговорностима запослених, док је у ставу 4. тог члана прописано да у случају привремене одсутности или спречености директора да обавља ту дужност, замењује га наставник, васпитач и стручни сарадник у установи на основу овлашћења директора, односно органа управљања, у складу са законом. Одредбом члана 130. наведеног закона прописан је поступак за пријем у радни однос на основу конкурса. Директор расписује конкурс и после спроведеног поступка врши избор кандидата за пријем у радни однос и о томе доноси одлуку (ст. 3, 4. и 5.). Кандидат незадовољан одлуком о изабраном кандидату има право приговора органу управљања (став 6.). Ако орган управљања не одлучи у утврђеном року о приговору или ако је кандидат незадовољан другостепеном одлуком може да се обрати надлежном суду у року од 15 дана (став 8.).

У конкретном случају заменик директор школе је на основу члана 62. став 3. тачка 17. Закона о основама система образовања и васпитања дана

10.12.2012. године донео одлуку о избору кандидата на радно место секретара установе, у статусу запосленог на неодређено време. Изабрани кандидат је испуњавао услове конкурса, а тужилац је искористио правна средства за интерну и судску заштиту, подношењем приговора школском одбору тужене, који је одбијен, те подношењем тужбе у овом спору, што је у складу са чланом 130. став 8. Закона о основама система образовања и васпитања. С обзиром на изложено, одлука тужене о избору кандидата је законито донета, из чега следи да су нижестепени судови правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај оспорених одлука.

Тужилац у жалби, а сада и у ревизији наводи да је у поступку пријема у радни однос на основу конкурса повређено начело забране дискриминације, али по оцени Врховног касационог суда ови ревизијски наводи нису основани, из разлога што су сви учесници имали равноправан третман пре доношења оспорених одлука, јер су позвани на разговор поводом конкурса, а након тога је заменик директора школе, користећи своје дискреционо право, изабрао кандидата који испуњава услове конкурса, из чега произлази да тужилац ни по једном критеријуму није доведен у неповољнији положај у односу на друга лица, па у конкретном случају није реч о дискриминацији из члана 18. и 19. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**